

ogsaa meget anbefale det Forslag, der er stillet af det ærede Medlem for Præsts Amts 6te Valgkreds (Thurah) til Udvalgets Forslag under Nr. 3 til en ny § 4, dog ingenlunde af det Hensyn, som den ærede Forslagsstiller gjorde gjældende, men fordi jeg gjerne vilde bidrage Mit til, at Hundene kunde blive frie for Mundkurv; thi naar en Mundkurv skal være saaledes, at den stifter den tilfugtede Nytte, saa finder jeg, at det er meget nær ved at være Dyrplageri at paasætte en Hund en saadan. Ligeledes vil jeg meget anbefale, ligesom jeg naturligtvis ogsaa selv tiltræder det af det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Steenstrup) stillede Forslag. Jeg finder ligesom han, at man bør tage den Reservation, at en Hund, der har bidt et Menneske, skal, naar den Skadelidte forlanger det, strax kunne dræbes. Med disse Ord skal jeg anbefale de af mig omtalte Forslag.

Lundbahl: Ved denne Sags 3die Behandling i Landstinget fik Lovforslaget et Tillæg, hvorved der blev givet Loven en indskrænket Anvendelighed paa Færøerne. Udvalget, som nu har behandlet Sagen her i Thinget, har foreslaaet en Ændring til den tilspøiede Bestemmelse, gaaende ud paa, at Loven nu ikke skal være anvendelig paa Færøerne. Da de kommunale Forhold paa Færøerne ere af en anden Bessaffenhed end her i Landet, og da der med Hensyn til det paa Færøerne meget væsentlige Hundehold have en særegen Lovgivning i Loven af 23de Februar 1866, og endelig da, som jeg paa Grund af Sagens særegne Bessaffenhed vel gjerne kan tilspøie, Lagthinget heller ikke har været hørt derover, saa troer jeg, at det er heldigere at vedtage den Forandring, som nu er foreslaaet af Udvalget her i Thinget, end i saa Henseende at blive staaende ved den Bestemmelse, som nu findes i Lovforslaget. Jeg tillader mig derfor at anbefale Thinget at vedtage dette Ændringsforslag.

S. M. Petersen: Ja, der er vel snart talt nok om denne Sag, saa at Enhver har dannet sig sin Mening om samme. Imidlertid skal jeg dog ganske kort udtale mig om et Par Punkter. Det Forslag, der under Nr. 2 er

stillet af et Mindretal i Udvalget, skal jeg paa det Bedste anbefale. Jeg har tidligere udtalt, at jeg finder det rigtigt at lægge en Skat paa løsgaaende Hunde, men jeg finder det ikke rigtigt at lægge en saadan Skat paa Hunde, som ere bundne, allermindst naar man, hvad jeg iøvrigt erkjender for rigtigt, vil betragte Sagen fra et Politi- Standpunkt. Skulde man bestatte en Hund, der er lænket, saa skulde man ogsaa bestatte Kjør og Heste, der ligeledes ere bundne, thi en Hund, der er bunden, kan ligesaalidt gjøre Skade som disse Creaturer; en saadan Bestemmelse er derfor i mine Tanker høist ubillig. Rigtig nok vil Fleertalsforslaget føre med sig, at der kun bliver betalt 16 f. i Skat af den første Hund, som man holder, selv om den er løsgaaende. Jeg vil imidlertid henstille til det ærede Udvalg, inden 3die Behandling, at tage under Overveielse, om det ikke vilde være rigtigt til Gjengjæld for, at man fritager lænkehunde, at forhøie Afgiften for den første løsgaaende Hund til det halve af den almindelige Skat, en Forhøielse, der dog ikke er meget stor. — Det Forslag, der under Nr. 4 er stillet af det ærede Medlem for Præsts Amts 6te Valgkreds (Thurah), kan jeg ogsaa stemme for. Jeg er i det Væsentlige enig i, hvad der er udtalt af det ærede Medlem, og jeg troer ikke, at der er nogen Fare ved at give Folk en større Ret, end Lovforslaget tilfigter, til at værge dem selv og deres Gods ligeoverfor løsgaaende Hunde. Jeg troer nemlig, at Folks Takt for det Sømmelige og Frygten for at blive almindelig forhadet, hvilket ikke vilde undgaaes, naar man misbrugte sin Ret, i de fleste Tilfælde vil jævne Sagen og holde Folk tilbage fra at bruge den strenge Ret, hvor det ikke er absolut nødvendigt. Man paalægger her de vedkommende stor Uleilighed til ingen Nytte. Man taler om „Enhver, paa hvis Grund“, og dette Udtryk gaaer igjennem flere Paragraffer, men der er ikke talt om det Tilfælde, at man overfalbes paa offentlige Stier og Veie, hvor dog ogsaa Politistyrker er nødvendige. Jeg vil haabe, at den samme Tanke vil gjøre sig gjældende som i salig Besværs Dage; vi kjende jo Alle hans Digt „Hundemordet“, om, at Tømmersvenden, der forsvarede